

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/37/2022
Identifikačné číslo spisu: 6021200152
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6021200152.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: N.. M. Y., nar. X. N. XXXX, bytom R. č. XXX/X, F. T. R., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 5952/63, Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/8/2021-86 zo dňa 31. marca 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 28Sa/8/2021-86 zo dňa 31. marca 2022 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorou sa žalobca domáhal, aby správny súd vyslovil porušenie jeho práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení ku dňu žalovaného zásahu (ďalej len „zákon č. 35/2019 Z. z.“) vo veci podania označeného ako „Žiadosť o udelenie služobného voľna“ zo dňa 25. februára 2021 s tým, že konanie žalovaného v predmetnej veci bolo nezákonné; a aby žalovanému uložil bezodkladne odstrániť protiprávny stav a uskutočniť zmenu v evidencii dochádzky a doplatiť žalobcovi služobný plat od 15. februára 2021 do 26. februára 2021 spolu s úrokom z omeškania. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario poukazom na to, že žalobca v tomto konaní úspešný nebol.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd vo vzťahu ku skúmaniu zákonnosti postupu žalovaného konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebol žiadny spor o žiadnej zo skutkových

okolností, ako to vyplýva z ich popisu v žalobe a v zhrnutí skutkového stavu vo vyjadrení žalovaného. Uviedol, že nebolo sporné ani to, že žalobca v uvedenom čase od 15. februára do 26. februára 2021 z dôvodu povinnej karantény nariadenej mu z dôvodu úzkeho kontaktu s pozitívne testovanými osobami na ochorenie COVID 19, nebol prítomný na pracovisku, teda štátnu službu v tomto čase nevykonával.

3. Vo vzťahu k žalobným námietkam, v zmysle ktorých žalobca videl nezákonný zásah v nesprávnom úradnom postupe, keď žalovaný o riadne podanej žiadosti žalobcu rozhodol neformálnym listom, uviedol, že žalobca sa mýli, keď tvrdí, že nezákonným zásahom môže byť postup v riadne začatom administratívnom konaní. Zdôraznil, že z dikcie ustanovenia § 3 písm. d) SSP je zrejmé, že iným zásahom je len faktický postup orgánu verejnej správy a nie jeho postup v administratívnom konaní. Platí to aj pre prípad, že by orgán verejnej správy v riadne začatom administratívnom konaní nepostupoval v súlade so zákonom. Ochrana pred takýmto nezákonným konaním poskytujú osobitné právne prostriedky nápravy. Faktickým postupom pri plnení úloh v oblasti verejnej správy teda nie je postup v rámci začatého administratívneho konania. Nakoľko žalobca argumentoval, že konanie vo veciach služobného pomeru riadne začalo elektronickým podaním jeho žiadosti o udelenie služobného voľna 15. februára 2021, doručenej do elektronickej podateľne žalovaného, potom namietaný postup žalovaného v riadne začatom konaní nemôže byť iným zásahom orgánu verejnej správy. Žalobca sa proti nesprávne postupu žalovaného musí brániť tomu zodpovedajúcimi právnymi prostriedkami. Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 garantuje každému právo domáhať sa ochrany svojich práv na súde, avšak je na každom, ako toto svoje právo využije.

4. Ohľadom žalobnej námietky, týkajúcej sa otázky riadne začatého administratívneho konania pred žalovaným na základe žiadosti žalobcu, a tiež otázky splnenia podmienok na poskytnutie služobného voľna s náhradou mzdy, uviedol, že takáto argumentácia je mimo predmet prieskumu na základe žaloby o nezákonný zásah. V tomto konaní správny súd posudzuje, či faktický úkon žalovaného je úkonom v rozpore so zákonom alebo nie. Nemôže posudzovať otázky, ktorých posúdenie patrí do kompetencie žalovaného, a teda, či žalobca má alebo nemá nárok na služobné voľno s náhradou služobného platu, ktorá otázka je v zmysle § 278 písm. d), bod 16 resp. bod 13 v súčasnom znení zákona č. 35/2019 Z. z. predmetom konania vo veciach služobného pomeru, a teda patrí do rozhodovacej kompetencie žalovaného.

5. Ku žalobnej námietke, že nezákonný zásah mal nastať nevyplatením služobného platu, správny súd skúmal, či išlo o postup v súlade so zákonom č. 35/2019 Z. z. Dospel k záveru, že žalovaný je oprávnený a aj povinný vyplatiť príslušníkovi finančnej správy za výkon štátnej služby služobný plat, preto takáto činnosť nemôže mať charakter nezákonného zásahu do práv príslušníka finančnej správy len z dôvodu, že medzi ním a žalovaným existuje spor o správnu výšku služobného platu. Podľa zákona č. 35/2019 Z. z. príslušníkovi finančnej správy patrí služobný plat, pričom zároveň má povinnosť vykonávať službu v pracovnom čase, ktorý je v zákone v stanovenom rozsahu určený. Patrí do kompetencie žalovaného služobný plat vypočítať podľa podkladov o výkone štátnej služby v danom období. Prípadné spory o výške platu, sú spormi v konaniach vo veciach služobného pomeru podľa § 276 písm. d), bod 16 zákona č. 35/2019 Z. z. v znení účinnom v čase žalobcovej neprítomnosti, resp. podľa § 276 písm. d) bod 13 v znení účinnom od 01. januára 2022.

6. Zdôraznil, že otázka, či išlo o správny postup žalovaného, keď žalobcovu žiadosť zo dňa 15. februára 2021 vybavil neformálnym listom, a teda že či začalo alebo nezačalo administratívne konanie, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu v konaní o žalobe proti nezákonnému zásahu podľa § 252 a nasl. SSP. Preto pokladal za zrejmé, že namietaný faktický úkon nevyplatenia služobného platu za dobu neprítomnosti na pracovisku žalovaného nenesie prvky nezákonnosti a postup žalovaného bol realizovaný v súlade so zákonom č. 35/2019 Z. z.

7. Napokon konštatoval, že žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť nielen preto, že nebola opodstatnená z už uvedených dôvodov, ale aj z toho dôvodu, že správny súd nemôže rozhodnúť mimo žalobný návrh a žalobca v žalobe navrhoval, aby súd určil, že boli porušené jeho základné práva. Správny súd na základe žaloby na ochranu pred nezákonným zásahom nemôže vydať rozhodnutie, ktorým určí, že boli porušené žalobcove základné práva tak, ako to požaduje v prvej časti petitu žaloby

žalobca. Dodal, že v prípade zistenia nezákonného zásahu, ktorý trvá alebo trvajú jeho následky alebo hrozí jeho opakovanie správny súd môže podľa § 262 ods. 1 SSP uznesením uložiť zákaz žalovanému pokračovať v inom zásahu a ak je to možné uložiť žalovanému aj povinnosť obnoviť stav pred zásahom. Teda nie určiť, že boli porušené vymenované základné práva žalobcu.

8. Taktiež dal do pozornosti, že v druhej časti petitu sa žalobca dožadoval uloženia povinnosti žalovanému odstrániť protiprávny stav vo veci ním podanej žiadosti o udelenie služobného voľna, teda nie zákazu pokračovania v nezákonnom zásahu. Ďalej sa žalobca v tejto časti petitu dožadoval uloženia povinnosti žalovanému v evidencii dochádzky vyznačiť v dňoch 15. februára 2021 do 28. februára 2021 vrátane, ako prekážky z dôvodu všeobecného záujmu s nárokom žalobcu na služobný plat a doplatenia služobného platu, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% odo dňa 15. februára 2021 do zaplatenia. Teda žalobca nežiadal uloženie povinnosti obnovenia predchádzajúceho stavu, čo ani nemohol, pretože žiadny predchádzajúci stav vo veci neexistoval, keďže v dochádzke nebol pôvodne zaevidovaný stav, ktorého sa žalobca dožadoval a tak isto, žiadosť o uloženie povinnosti doplatiť plat nebola návrhom na obnovenie pôvodného stavu, ale nastolenie nového stavu podľa požiadavky žalobcu. Konštatoval, že žalobcov návrh na vydanie rozhodnutia súdu presahuje predmet súdneho prieskumu v konaní o žalobe na ochranu pred nezákonným zásahom, a teda aj oprávnenia súdu rozhodnúť dané v § 262 SSP, preto takému žalobnému návrhu nebolo možné vyhovieť aj z tohto dôvodu.

9. Uzavrel, že pokiaľ žalobca argumentoval, že boli splnené podmienky, aby mu bolo poskytnuté služobné voľno s nárokom na služobný plat, je možné k tomu uviesť jednak, že neposkytnutie služobného voľna s nárokom na služobný plat, nie je po vecnej stránke úkonom faktickým, a teda iným zásahom do práv a povinností žalobcu, pretože ide o vec služobného pomeru, o ktorej rozhoduje žalovaný v konaniach vo veciach služobného pomeru podľa § 276 a nasl. zákona č. 35/2019 Z. z. Jednak rozhodnutie o tom, či príslušníkovi finančnej správy patrí služobné voľno s nárokom na služobný plat, patrí podľa zákona č. 35/2019 Z. z. do kompetencie žalovaného. Ak príslušník finančnej správy s rozhodnutím žalovaného o ním uplatňovanom nároku nesúhlasí, môže sa takéto rozhodnutie stať predmetom súdneho prieskumu správnym súdom na základe včas podanej správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Žalobca v žalobe tiež namietal, že podľa jeho názoru bolo riadne začaté konanie vo veciach služobného pomeru tým, že podal elektronickú žiadosť o služobné voľno s náhradou služobného platu a žalovaný v konaní riadne neukončil, keď mu služobné voľno s náhradou služobného platu neposkytol a súčasne ani nevydal riadne odôvodnené rozhodnutie. Uviedol, že takáto argumentácia je mimo predmet súdneho prieskumu o nezákonný zásah. Pokiaľ by mal byť spor o to, či začalo riadne administratívne konanie, je možné domáhať sa ochrany pred nezákonným postupom v riadne začatom administratívnom konaní prostredníctvom správnej žaloby o nečinnosť.

10. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že správny súd sa ďalšími námietkami uplatnenými vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného už nemohol zaoberať, nakoľko žalobné dôvody je potrebné a možné uplatniť najneskôr v lehote do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela.

II.

11. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

12. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), ako aj, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

13. Namietal, že správny súd v napadnutom uznesení z dôvodu omylu v predmete konania nedal odpoveď na základnú otázku, a to, na základe akého právneho titulu alebo akého právneho dôvodu s

jeho konkrétnym paragrafovým označením v konkrétnom všeobecne záväznom právnom predpise vykonal žalovaný zrážky právoplatným a vykonateľným rozhodnutím priznaného služobného platu žalobcu, resp. nevyplatil služobný plat žalobcovi za obdobie odo dňa 15. februára 2021 do dňa 26. februára 2021. Uviedol, že si je vedomý skutočnosti, že správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak vyššie uvedená otázka má podľa žalobcu na prejednávajúcu vec zásadný význam. V spojitosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/07. Rovnako tak zdôraznil, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Riuz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Doplnil, že z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

14. Uvedené pochybenie, označené žalobcom ako absolútny omyl v predmete konania zo strany správneho súdu, ako aj jeho snahu odkázať žalobcu vo všetkých právne významných otázkach na konanie vo veciach služobného pomeru a vyhnúť sa tak rozhodnutiu vo veci samej, považoval žalobca za odklon od rozhodovacej praxe súdov a za porušenie práva na súdnu ochranu. V ďalšom zhrnul skutkový stav a doterajší priebeh konania a argumentoval, že konanie žalovaného, ktorým v rozpore s § 181 a § 182 v spojení s § 303 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. bez právneho dôvodu a právneho titulu nevyplatil riadne priznaný služobný plat, spĺňa všetky pojmové znaky iného zásahu orgánu verejnej správy, keďže má faktickú povahu, protiprávny charakter, bol vykonaný žalovaným pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, bol zameraný priamo proti žalobcovi, neprebehlo pri ňom žiadne formalizované administratívne konanie a je výsledkom okamžitého uplatnenia oprávnenia žalovaného v oblasti odmeňovania.

15. Žalobca vytkol správne mu súdu i právne posúdenie namietaného konania žalovaného, ako aj výklad ustanovenia § 153 až § 157 zákona č. 35/2019 Z. z., ktoré bolo v celom rozsahu nesprávne s poukazom na ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec. Vysvetlil, že predmetom sporu nebolo vedenie evidencie dochádzky žalovaným, ani zápisy do nej, ale preskúmanie úkonov žalovaného, na základe ktorých mu nebol riadne vyplatený služobný plat, predovšetkým z hľadiska, či takéto úkony a zásah nevybočili z medzí zákona. Žalobca sa dovoľával absolútnej neplatnosti úkonov žalovaného, ktorými nahradil riadne prejavenu vôľu žalobcu vo forme žiadosti na úplne iný právny úkon. Žalobca mal za to, že existuje kauzálny nexus medzi neformálnym zamietnutím žiadosti žalobcu a nevyplatením riadne priznaného služobného platu. Ak žalovaný nevybavil žiadosť žalobcu o služobné voľno v relevantnom čase zákonným postupom uvedeným v § 278 a nasl. zákona č. 35/2019 Z. z., t. j. negatívnym písomným rozhodnutím s riadnym odôvodnením, ani písomným rozhodnutím nariadením čerpania iného druhu služobného voľna, nemožno súhlasiť s právnym posúdením uvedených skutočností zo strany správneho súdu, ktorý konštatoval, že ide o zákonný postup žalovaného.

16. Vo veciach služobného pomeru podľa žalobcu platí premisa, podľa ktorej riadne uplatneným nárokom - žiadosťou - bez akýchkoľvek pochybností žalobca riadne ospravedlnil svoju osobnú neprítomnosť vo výkone štátnej služby v označených dňoch, a to až do doby, kým sa v administratívnom konaní nepreukáže opak. Správny súd však bez akéhokoľvek právneho základu priznal žalovanému právo riadne podanú žiadosť žalobcu neformálne zmeniť, čím fakticky legalizoval jeho úkony. Takéto konanie je absolútne neprípustné. V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 8Sžo/21/2013, podľa ktorého služobný úrad vo veciach služobného pomeru vykonáva štátnu moc, a preto môže konať iba to, čo mu zákon ustanovuje a odchýlka od zákonom stanoveného spôsobu konania je porušením zákona.

17. Za nesprávne právne posúdenie veci žalobca považoval aj postoj správneho súdu k možnosti uplatnenia nárokov vo veciach služobného pomeru. Práva si totiž žalobca riadne uplatnil, keďže konanie o priznanie nároku na čerpanie služobného voľna je konaním návrhovým. Neexistuje teda právny základ na to, aby si nárok uplatňoval znova. Žalobca nikdy nespochybňoval právo žalovaného posudzovať žiadosti príslušníkov finančnej správy a hodnotiť predložené doklady, predmetom sporu nie je posudzovanie oprávnení žalovaného, ale preskúmanie jeho úkonov z hľadiska toho, či nevybočili z medzí zákona.

18. Žalobca ďalej uviedol, že nikdy nespochybňoval právomoc žalovaného vyplatiť služobný plat len za skutočný výkon štátnej služby, avšak správne mu súdu zrejme uniklo, že zákon č. 35/2019 Z. z. obsahuje aj ustanovenia, kde je žalovaný povinný poskytnúť služobný plat aj v prípade, keď osoba štátnu službu osobne nevykonáva. Žalobca riadne ospravedlnil svoju neprítomnosť vo výkone štátnej služby v označených dňoch, nemožno teda bez právneho dôvodu posúdiť osobnú neprítomnosť žalobcu ako neprítomnosť bez nároku na služobný plat. Zrážky zo služobného príjmu môže žalovaný vykonať len za podmienok stanovených zákonom, pričom akýkoľvek neformálny, zákonom neupravený, spôsob výkonu zrážok zo služobného príjmu, nie je prípustný. Žalovaný v lehote splatnosti nevyplatil žalobcovi časť služobného platu, resp. bez právneho titulu vykonal zrážky zo služobného príjmu žalobcu. Takto popísané aktívne konanie žalovaného žalobca označil za nelegitímny zásah do jeho práv a právom chránených záujmov.

19. V ďalšom bode kasačnej sťažnosti žalobca vyjadril názor, že správny súd absolútne nesprávne posúdil samotný predmet konania, najmä skutočnosť, či otázka zákonnosti administratívneho konania, ktoré malo predchádzať samotnému zásahu do práv žalobcu (nevyplatenie služobného platu), je práve tou právnou skutočnosťou, o ktorej má správny súd rozhodovať. Žalobca rozhodne nežiadal od správneho súdu poučenia, ako sa má brániť, a absolútny omyl v predmete konania z jeho strany naznačuje, že správny súd podanej žalobe nevenoval dostatočnú pozornosť, z čoho vyplývajú dôvody kasačnej sťažnosti. Absolútny omyl v predmete konania zo strany správneho súdu nemôže ísť potom na ťarchu žalobcu a nemôže viesť k záveru, že konanie žalovaného je plne v súlade so zákonom.

20. K petitu žaloby žalobca uviedol, že pri jeho formulovaní vychádzal z ustanovení procesného predpisu, pri dodržaní všetkých požiadaviek ustanovených zákonom, a dodal, že administratívne konanie vo veci podanej žiadosti v lehote na uzavretie evidencie dochádzky žalobcu za mesiac február 2021 ako podkladu pre vyplatenie služobného platu za mesiac február 2021 neprebehlo, nemožno preto za stav pred zásahom považovať iný stav ako ten, že žalovaný mal reálne evidovať neprítomnosť žalobcu v rozsahu ním podanej žiadosti a služobný plat vyplatiť.

21. Žalobca mal za to, že správny súd sa pri výklade a aplikácii zákona č. 35/2019 Z. z. a súvisiacich právnych predpisov natolko odchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení, že zásadne poprel ich zmysel a význam. Žalobca tiež poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky č. 114/1997, podľa ktorého právo na ukončenie postupu rozhodnutím je súčasťou práva na spravodlivý proces. To v sebe totiž zahŕňa nielen právo na jeho riadne a spravodlivé vedenie, ale tiež právo na trvanie administratívneho procesu až do jeho skončenia zákonom predpokladaným spôsobom. Až takéto právoplatné a vykonateľné administratívne rozhodnutie môže byť právnym titulom na to, aby žalovaný mohol jeho žiadosť zamietnuť a legitímne pristúpiť k výkonu rozhodnutia formou zrážok.

22. Žalobca uzavrel, že jeho právo na spravodlivý proces (spravodlivé konanie pred orgánmi verejnej správy) podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené, nakoľko prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii ustanovení zákona č. 35/2019 Z. z. zo strany žalovaného vyústil do nelegitímneho zásahu do subjektívnych verejných práv žalobcu a nesprávneho právneho posúdenia celej prejednávanej veci zo strany správneho súdu.

III.

23. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo dňa 19. júla 2022.

24. Kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP žalovaný nepovažoval za naplnený, pretože žalobca podľa neho neoznačil rozhodovaciu prax kasačného súdu, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť. Označil len jedno rozhodnutie NS SR, ktoré však nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Doplnil, že žalobcom deklarovaný názor NS SR sa týka iného druhu žaloby v inom konaní, v skutkovo a právne neporovnateľných právnych veciach, preto ani z tohto dôvodu podľa neho nemožno považovať podanie kasačnej sťažnosti za dôvodné. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP mal žalovaný takisto za to, že nebol naplnený a vec bola správne právne posúdená. K námietkam žalobcu sa vyjadril s poukazom na to, že súd nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, pričom nie je významné, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. K podstate zásahovej žaloby argumentoval, že je subsidiárnym prostriedkom ochrany voči iným druhom žalôb v správnom súdnictve a plní úlohu prostriedku ochrany tam, kam ochrana správnou žalobou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia nedosiahne. Žalovaný zhodnotil, že krajský súd dostatočne presvedčivým spôsobom reagoval na podstatné argumenty žalobcu relevantné vo vzťahu k zásahovej žalobe, pričom ostatné argumenty sa týkali zákonnosti rozhodnutia žalovaného a sú predmetom samostatného konania.

25. K ďalším argumentom žalobcu žalovaný uviedol, že štátne orgány vo veciach služobného pomeru nevychádzajú z premis, ale môžu konať iba na základe Ústavy Slovenskej republiky, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp zákonnosti patrí k základným princípom štátnej služby príslušníkov finančnej správy. V konaní vo veciach služobného pomeru sa teda uplatňuje zásada zákonnosti, čo v danom prípade znamená, že o podanej žiadosti žalobcu mohol podľa zákona č. 35/2019 Z. z. rozhodnúť jedine príslušný nadriadený v konaní vo veciach služobného pomeru, pričom až doručeným rozhodnutím nadriadeného mohlo byť žalobcovi zrejmé, ako sa vo veci jeho podanej žiadosti rozhodlo. Právo žalobcu na služobný plat nebolo predmetom tohto súdneho konania. Krajský súd riadne a zrozumiteľne zdôvodnil, že nepatrí do kompetencie správneho súdu činnosť žalovaného nahrádzať a na základe žaloby o nezákonný zásah skúmať, či prebehlo alebo neprebehlo administratívne konanie. Správny súd na základe predmetnej žaloby totiž nemôže vydať rozhodnutie o tom, že boli porušené práva žalobcu, ako to žalobca požadoval. Ak by v tomto konaní krajský súd rozhodoval aj o zákonnosti konania žalovaného, zasiahol by tak do ďalšieho konania a rozhodovania orgánu verejnej správy.

26. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

IV.

27. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalobcovi dňa 13. augusta 2022 na vedomie.

V.

28. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

29. Predmetom tohto kasačného konania je posúdenie správnosti záveru krajského súdu o tom, že postup žalovaného, ktorým po podaní žiadosti žalobcu o udelenie služobného voľna dňa 15. februára 2021 vyznačil v dochádzkovom systéme služobného úradu jeho neprítomnosť v dňoch 15. februára 2021 až 26. februára 2021 ako služobné voľno bez nároku na služobný plat a súčasne mu za tieto dni služobný plat nevyplatil, bol v súlade so zákonom a nejde o iný zásah podľa § 252 SSP.

30. Ustanovenie § 3 ods. 1 písm. e) SSP vymedzuje dva typy tzv. iného zásahu orgánu verejnej správy, a to 1/ faktický postup orgánu verejnej správy pri plnení úloh v oblasti verejnej správy; 2/ postup orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu. Spoločnými

znakmi oboch zásahov je, že sa týkajú postupu konkrétneho orgánu verejnej správy, nie jeho rozhodovacej činnosti (teda rozhodnutí a opatrení), ďalej, že sa týkajú len činnosti, ktorá má povahu výkonu verejnej správy, a v oboch prípadoch musí byť splnená podmienka, že takýmto postupom sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté. Súčasne takýmto zásahom môže byť len aktívne konanie konkrétneho orgánu, nie jeho opomenutie alebo nečinnosť. Pokiaľ ide o rozdielnosti, v prvom prípade ide o faktický postup orgánu verejnej správy, ktorý má na rozdiel od rozhodnutia alebo opatrenia čisto faktickú povahu, čo znamená, že v súvislosti s ním nedošlo k žiadnemu formalizovanému administratívne konaniu, a tento postup je výsledkom okamžitého (bezprostredného) uplatnenia oprávnenia orgánu verejnej správy na mieste samom. V rámci postupu pri výkone kontroly zase ide o uplatňovanie kontrolných a inšpekčných oprávnení orgánu verejnej správy.

31. Žalobca sa v rámci žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy môže domáhať ochrany pred takýmto zásahom v prípade, ak zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie (tzv. negatívna zásahová žaloba), alebo sa môže domáhať určenia nezákonnosti už skončeného zásahu (tzv. určovacia zásahová žaloba), ak počas jeho trvania nebolo možné podať (negatívnu) žalobu a súčasne rozhodnutie správneho súdu je dôležité na náhradu škody alebo inú ochranu práv žalobcu. V prvom prípade teda žaloba smeruje proti neskončenému zásahu, ktorý trvá (prípadne aj v podobe jeho následkov) alebo hrozí jeho opakovanie, a má eliminačnú ochrannú funkciu, a v druhom prípade smeruje proti už skončenému zásahu, ktorý odznel, resp. skončil vykonaním úkonu. Určovacia zásahová žaloba má vo vzťahu k negatívnej zásahovej žalobe subsidiárnu povahu a plní reparačnú alebo inú ochrannú funkciu ex post.

32. Z obsahu spisového materiálu vrátane administratívneho spisu mal najvyšší správny súd za preukázané, že žalobca dňa 15. februára 2021 podal na Colný úrad Banská Bystrica žiadosť o udelenie služobného voľna datovanú rovnakým dňom (ďalej len „žiadosť“), v ktorej o služobné voľno požiadal podľa § 153 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. spolu s nárokom na služobný plat podľa § 154 ods. 1 cit. zákona, a to na nevyhnutne potrebný čas od 15. februára 2021 do 26. februára 2021 vrátane, z dôvodu prekážok všeobecného záujmu podľa § 154 ods. 4 písm. d) cit. zákona. V žiadosti okrem iného uviedol, že nemá žiadne klinické príznaky ochorenia COVID-19 a vykonaný antigénový test bol negatívny, avšak bol v úzkom kontakte s osobami, ktoré boli pozitívne testované na toto ochorenie. Ďalej uviedol, že v zmysle § 3 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 42 z 05. februára 2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnou (ďalej len „vyhláška“) mu vzhľadom na uvedené okolnosti bola nariadená karanténa v domácom prostredí, teda predmetnou vyhláškou mu bola obmedzená sloboda pohybu odo dňa 15. februára 2021 do 26. februára 2021. Žiadosť žalobcu bola podľa § 284 zákona č. 35/2019 Z. z. dňa 16. februára 2021 postúpená prezidentovi finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky.

33. Prezident finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky listom č. 71606/2021 zo dňa 16. februára 2021 odpovedal na žiadosť žalobcu zo dňa 15. februára 2021. Poukazujúc na ustanovenia § 2 ods. 2 písm. h) zákona č. 305/2013 Z. z. v spojitosti s § 316 ods. 2 zákona č. 35/2019 Z. z. konštatoval, že žiadosť žalobcu nemožno považovať za podanie doručené oprávnenému orgánu, s ktorým zákon spája právne účinky začatia konania vo veciach služobného pomeru.

34. Žalobca sa žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 252 a nasl. SSP domáhal určenia, že jeho práva vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 35/2019 Z. z. boli konaním žalovaného vo veci jeho žiadosti porušené a konanie žalovaného je nezákonné. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému odstrániť protiprávny stav a v evidencii dochádzky žalobcu vyznačiť v označených dňoch prekážku všeobecného záujmu s nárokom na služobný plat a žalobcovi služobný plat za tieto dni doplatiť spolu s úrokom z omeškania. Nezákonnosť postupu dotknutého orgánu vyvodzoval z toho, že tento mu bez právneho dôvodu vyznačil v dochádzke čerpanie služobného voľna bez nároku na služobný plat a služobný plat za dotknuté dni následne nevyplatil, teda neoprávnene z neho vykonal zrážky.

35. Správny súd žalobu zamietol s poukazom na jej nedôvodnosť, pričom za hlavné dôvody pre svoje rozhodnutie považoval skutočnosť, že žalovaný bol oprávnený vyhodnotiť dôvod neprítomnosti žalobcu na pracovisku podľa dokladov predkladaných žalobcom a bol následne oprávnený v evidencii dochádzky vyznačiť dôvod tejto neprítomnosti, a to bez ohľadu na podanú žiadosť. Žalobca nedisponoval súhlasom nadriadeného s čerpaním služobného voľna s nárokom na služobný plat. Žalovaný bol podľa názoru správneho súdu rovnako oprávnený nevyplatiť služobný plat za reálne nevykonanú službu. Postup žalovaného mal podľa neho oporu v zákone, preto nešlo o nezákonný zásah, navyše neposkytnutie služobného voľna s nárokom na služobný plat nie je podľa neho úkonom faktickým.

36. S argumentáciou krajského súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého uznesenia sa najvyšší správny súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje, pričom ju považuje za dostatočnú, presvedčivú a dávajúcu odpoveď na všetky nastolené právne otázky. Argumenty žalobcu, že došlo k omylu v predmete konania, považuje za neopodstatnené, takisto jeho ďalšie výhrady k odôvodneniu daného rozhodnutia. Najvyšší správny súd má v súlade s názorom krajského súdu za to, že zásah, ktorý je predmetom tohto konania, nemožno označiť za taký, ktorý by spĺňal podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP, pretože namietaný postup dotknutého orgánu verejnej správy nemá charakter faktického postupu namiereného proti žalobcovi a nejde ani o druhý typ zásahu spočívajúci v postupe orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu.

37. Iný zásah orgánu verejnej správy, ktorý má faktický charakter, možno vymedziť ako aktívne konanie orgánu verejnej správy namierené proti určitej osobe, v širšom poňatí možno hovoriť o protiprávnom útoku orgánu verejnej správy na subjektívne práva fyzickej alebo právnickej osoby. Ide teda o určité iniciatívne, zamerané konanie (postup), ktoré zasahuje do práv dotknutej osoby nezákonným spôsobom, čím prekračuje rámec právomoci konkrétneho orgánu a núti objekt zásahu niečo konať, niečo strpieť, niečoho sa zdržať.

38. Vyznačenie údajov v dochádzkovom systéme žalovaným [vystupujúcim v pozícii služobného úradu príslušníkov finančnej správy podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 35/2019 Z. z.] na podklade dostupných informácií, v rámci plnenia zákonných povinností služobného úradu, nie je úkonom, ktorý by smeroval primárne proti žalobcovi a nemožno ho považovať za faktický a nezákonný zásah do jeho práv len preto, že s ním žalobca nesúhlasí, čo je vzhľadom na jeho obsah pochopiteľné. Postup žalovaného pri vyznačovaní dochádzky v sporných dňoch sa nejaví ako svojvoľný či arbitráry, keďže podkladom preň boli nielen informácie poskytnuté žalobcom, ale aj listiny žalovaného, konkrétne jeho list č. 71606/2021 zo dňa 16. februára 2021, ktorým odpovedal na žiadosť žalobcu zo dňa 15. februára 2021. Žalovaný ako služobný úrad realizujúci práva a povinnosti vo vzťahu k príslušníkom finančnej správy a iným osobám, voči ktorým vystupuje ako zamestnávateľ, je povinný viesť dochádzkový systém tak, aby bolo možné kontrolovať dodržiavanie povinností podľa zákona č. 35/2019 Z. z., najmä povinnosť vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, a účelne využívať čas služby a dodržiavať stanovený čas služby v týždni [§ 119 ods. 2 písm. b), písm. h) zákona č. 35/2019 Z. z.], pričom pre kompletizáciu údajov dochádzky je spravidla rozhodujúci koniec kalendárneho mesiaca. Žalovaný bol oprávnený vyznačiť v dochádzkovom systéme údaje, ktoré zodpovedali dostupným údajom a získaným informáciám v danom čase. Toto jeho oprávnenie vyplýva zo skutočnosti, že vo vzťahu k všetkým príslušníkom finančnej správy (a iným osobám v pozícii zamestnancov), u ktorých sa dochádzka eviduje, tento systém spravuje a je zaň zodpovedný. Ak by nevyznačil príslušné údaje tvoriace základ pre evidenciu dochádzky, porušil by tým svoje povinnosti a ohrozil by plynulý priebeh ďalších nadväzujúcich úkonov (platové otázky a iné). V tejto súvislosti treba poznamenať, že nesúhlas žalobcu s namietaným postupom je de facto odrazom jeho nespokojnosti s odpoveďou žalovaného na jeho žiadosť, ktorá je obsiahnutá v liste žalovaného č. 71606/2021 zo dňa 16. februára 2021. Súdny prieskum predmetného listu však nie je predmetom tohto konania, ani žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy vo všeobecnosti. Vyznačenie dochádzky žalobcu zo strany žalovaného v sporných dňoch nadväzovalo na informácie o neprítomnosti žalobcu na pracovisku a na vyššie uvedený list žalovaného, ktorým sa vysporiadal so žiadosťou žalobcu zo dňa 15. februára 2021. Skutočnosť, či uvedený list bol v čase vyznačenia dochádzky žalobcovi doručený, alebo nie, nehrá v

súvislosti s eventuálnym súdnym prieskumom v danej veci žiadnu úlohu. Je na ťarchu žalobcu, ak napriek skutočnosti, že nedisponoval právoplatným rozhodnutím služobného úradu, čerpal služobné voľno, na ktoré nemal nárok automaticky, ale až po splnení zákonných podmienok (§ 153 ods. 2 zákona č. 35/2019 Z. z.).

39. Obdobne vo veci nevyplatenia časti služobného platu je treba uviesť, že ide o priamy následok skutočností, že o žiadosti žalobcu zo dňa 15. februára 2021, nebolo vydané kladné rozhodnutie, ako aj vyznačenia údajov v dochádzkovom systéme, ktoré bolo v zmysle vyššie uvedenej argumentácie v súlade so zákonom. Najvyšší správny súd dodáva, že v tejto súvislosti nebolo aplikované ustanovenie § 182 zákona č. 35/2019 Z. z. o zrážkach zo služobného príjmu tak, ako to uvádza žalobca, ale išlo o jeho krátenie na základe reálne odpracovaného času služby, ktorú je žalobca povinný vykonávať osobne, riadne a včas [§ 119 ods. 2 písm. b) zákona č. 35/2019 Z. z.], a v ustanovenom rozsahu. Nárok na platové ohodnotenie v určitej výške vzniká až riadnym odpracovaním služobného času v rámci mesačných intervalov. Opakovane treba uviesť, že je na ťarchu žalobcu, ak napriek tomu, že nedisponoval právoplatným rozhodnutím o schválení svojej žiadosti, takéto služobné voľno čerpal. Žalobca mal možnosť sa s časovým predstihom v rámci bežnej komunikácie so služobným úradom informovať, aké podmienky treba splniť na to, aby mu čerpanie požadovaného druhu služobného voľna bolo schválené, ak o nich nemal vedomosť, resp. mal možnosť požiadať služobný úrad o predbežnú informáciu, či by mu jeho žiadosť bola v prípade jej podania schválená. Jeho konanie, ktorým sa automaticky spoliehal na kladné vybavenie svojej žiadosti, resp. ju považoval len za formálny úkon, bez ohľadu na podmienky ustanovené zákonom v danej otázke, sa javí ako neodôvodnené a nezodpovedné.

40. Najvyšší správny súd je toho názoru, že čiastkové námietky a argumenty žalobcu, ktoré sú predmetom správnej žaloby a tiež kasačnej sťažnosti, majú svoj základ v nespokojnosti s odpoveďou žalovaného na jeho žiadosť o udelenie služobného voľna s nárokom na služobný plat, ktorá je obsiahnutá v liste žalovaného č. 71606/2021 zo dňa 16. februára 2021, ktorá však nie je predmetom súdneho prieskumu v danej veci. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej moci je subsidiárnym inštitútom pri uplatňovaní práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a primárne na ochranu dotknutých práv slúžia dostupné opravné prostriedky proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ktoré však v tomto prípade žalobca nevyužil.

41. Z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. e) SSP vyplýva, že účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím alebo opatrením či nečinnosťou, a tento trvá alebo opakovane hrozí (prípadne jeho následky), s tým, že ak bol už ukončený, možno sa domáhať jeho nezákonnosti za podmienok stanovených zákonom. Súdne konanie je zárukou, že súd rozhodnutím vo veci vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním.

42. V predmetnej veci najvyšší správny súd zastáva názor, že vyznačenie údajov do dochádzkového systému žalovaného a nevyplatenie časti služobného platu v prípade žalobcu, ktoré (neformalizované) úkony žalovaného mali svoj podklad v neprítomnosti žalobcu na pracovisku a v skutočnosti, že žalobca pre čerpanie služobného voľna s náhradou platu nespĺnil podmienky, nie je iným, nezákonným zásahom do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Namietanými úkonmi žalovaný realizoval len svoje povinnosti služobného úradu v zmysle zákona č. 35/2019 Z. z. a súvisiacich predpisov a konal v plnom súlade s nimi. Pokiaľ ide o rozsudok NS SR z 20. marca 2014, sp. zn. 8Sžo/21/2013, ktorý dal žalobca kasačnému súdu do pozornosti v časti, v ktorej sa hovorí o tom, že služobný úrad vo veciach služobného pomeru vykonáva štátnu moc, a preto môže konať len to, čo mu zákon ustanovuje, pričom odchýlka od zákonom stanoveného spôsobu konania je porušením zákona, je treba uviesť, že vo veciach dochádzky, ani vo veciach služobného voľna bez nároku na služobný plat, zákon č. 35/2019 Z. z. služobnému úradu neustanovuje povinnosť vydať formálne rozhodnutie, resp. takýto druh služobného voľna udeliť výlučne na základe podanej žiadosti. Otázka udelenia služobného voľna bez nároku na služobný plat nespadá ani pod predmet konania podľa § 278 písm. d)

bod 16. zákona č. 35/2019 Z. z. tak, ako tvrdil žalobca. Pokiaľ ide o nevyplatenie časti služobného platu, nemožno ho stotožňovať s inštitútom zrážok zo služobného príjmu podľa § 182 a § 303 zákona č. 35/2019 Z. z., ktorý má iné dôvody a účel. Príslušník finančnej správy má nárok na služobný príjem v takej výške, aká zodpovedá jeho reálne odpracovanému služobnému času. Nevyplatenie časti služobného platu z dôvodu čerpania služobného voľna bez nároku na služobný plat nie je predmetom konania podľa § 278 písm. d) bod 17. zákona č. 35/2019 Z. z.

43. Konaním žalovaného nevznikol protiprávny stav, ktorý by bolo potrebné odstraňovať, ale len stav, ktorý nevyhovuje žalobcovi. Najvyšší správny súd v tomto kontexte dodáva, že skutočnosť, že nejde o iný zásah do práv žalobcu, ale o výkon povinností služobného úradu, dokumentuje aj obťažnosť pri formulovaní petitu žaloby, keďže v tomto prípade by nebolo možné ani jednoznačne určiť, kde má tvrdený zásah a jeho následky svoj počiatok a koniec, a v súvislosti s aplikáciou § 262 ods. 1 SSP by nebolo možné uložiť povinnosť obnoviť pôvodný stav, pretože v dochádzke nebol pôvodne zaevidovaný stav, ktorý žalobca požaduje, ako správne argumentoval krajský súd. Vzhľadom na uvedené nedošlo k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

44. Najvyšší správny súd tiež konštatuje, že ani kasačný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP nebol namietaný opodstatnene. Dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre (napríklad v náleze sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 107/07, I. ÚS 378/2019) tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj ESLP, napríklad v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani ústavného súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. V tomto smere najvyšší správny súd podrobil prieskumu uznesenie krajského súdu a došiel k záveru, že tento atribúty preskúmateľnosti spĺňa. Z napadnutého uznesenia je zrejmé podstatné zhrnutie pre danú vec zásadných faktov, zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného a tiež posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Krajský súd v predmetnej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na žalobcom vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, presvedčivo a náležite odôvodnil.

45. Pokiaľ ide o kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, žalobca nekonkretizoval, od akej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal krajský súd odkloniť. Podstatou jeho argumentov bol poukaz na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí (rozhodujúci argument), ktoré podľa jeho názoru neboli rešpektované, čo však kasačný súd hodnotí ako subjektívny a nepodložený názor žalobcu. Ani tento kasačný dôvod preto nie je možné považovať za naplnený.

46. So zreteľom na vyjadrené bolo potrebné kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

47. O náhrade trov kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalovaný síce mal vo veci úspech, kasačný súd však nezistil žiadne výnimočné dôvody na to, aby sa

mu nárok na náhradu trov priznal, a žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal, náhradu trov konania priznať nemohol.

48. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.